

23 Ιουλίου, 1991

[Α. ΛΟΙΖΟΥ, Πρ., ΑΡΤΕΜΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Διστές]

ANTONIO BAHJAT MANSOUR ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ,

Εφεσείοντες,

v.

ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινικές Έφεσεις Αρ. 5466 και 5470).

Κατοχή ελεγχόμενων ναρκωτικών φαρμάκων τάξης "Α" του Μέρους Ι του Πρώτου Πίνακα με σκοπό την προμήθειά των σε άλλα πρόσωπα κατά παράβαση των άρθρων 2, 3, 6 (1) (2), 6 (1) (3), 30 και 31 του Περί Ναρκωτικών Φαρμάκων και Ψυχοτρόπων Ουσιών Νόμου 29 του 1977 όπως τροποποιήθηκε με το Νόμο 67 του 1983. 5

Ελαφρυντικά — Προσωπικές και οικογενειακές συνθήκες.

Ποινή — Εξατομίκευση — Δεν πρέπει να εξουδετερώνει την αποτελεσματικότητα του Νόμου.

Ποινή — Αποτρεπτική ποινή — Επιβολή φυλάκισης επτά ετών στη δεύτερη κατηγορία και πέντε ετών στην τέταρτη κατηγορία για κάθε ένα από τους δύο κατηγορουμένους — Δεν κρίθηκαν έκδηλα υπερβολικές ή νομικά εσφαλμένες. 10

Οι εφεσείοντες, Λιβάνιοι ηλικίας 21 και 46 ετών αντιστοίχως είχαν στην κατοχή τους ουσία βάρους 695.20 γραμμαρίων που περιείχε 56% ηρωίνη και ουσία βάρους 11.1 γραμμαρίων που περιείχε 86% κοκαΐνη. Τα ναρκωτικά ήταν τοποθετημένα σε αυγοειδή αντικείμενα και οι εφεσείοντες είχαν καταπιεί μέρος από αυτά στην προσπάθειά τους να τα αποκρύψουν από την Αστυνομία. Έδωσαν θεληματικές καταθέσεις στις οποίες ανέφεραν ότι τα ναρκωτικά τους δόθηκαν στον Λίβανο για να τα μεταφέρουν στην Γερμανία έναντι αμοιβής 5,000 Γερμανικών Μάρκων. Εφεσίβηλαν τις ποινές τους σαν έκδηλα υπερβολικές. Ο συνήγορος του πρώτου εφεσείοντα υπέβαλε ότι υπήρχαν λόγοι για διαφοροποίηση της ποινής ενόψη της διαφοράς ηλικίας, την διαφορά στην έκταση συμμετοχής στο αδίκημα, την κατάσταση της υγείας του πρώτου εφεσείοντα και την ομολογία του που βοήθησε την αστυνομία. 15 20 25

Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε τις εφέσεις και αποφάνθηκε ότι:

- 5 1. Τα Δικαστήρια της Κύπρου, πρέπει με τον τρόπο που αντιμετωπίζουν τα αδικήματα κατοχής και εμπορίας ναρκωτικών, να δείξουν ότι συμμετέχουν αποφασιστικά στην παγκόσμια εκστρατεία για την καταπολέμηση της μάστιγας των ναρκωτικών και να καταστήσουν σαφές ότι η Κύπρος δεν μπορεί να είναι ένας εύκολος διαμετακομιστικός σταθμός.
2. Παρόλο που οι προσωπικές συνθήκες σε υποθέσεις ναρκωτικών δεν μπορούν να παραγνωρισθούν είναι μόνο περιθωριακοί παράγοντες με πολύ μικρή βαρύτητα.
- 10 3. Η δυσχερής θέση της οικογένειας λόγω της εγκληματικής διαγωγής του κατηγορουμένου δεν δικαιολογεί επέμβαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην ποινή.
- 15 4. Τα γεγονότα της υπόθεσης δεν δικαιολογούν διαφοροποίηση μεταξύ των δύο κατηγορουμένων ενόψει της κοινής ευθύνης και σε περιπτώσεις όπως η παρούσα που κατηγορούμενοι εμφανίζονται να αποτελούν κίνδυνο για την κοινωνία.
5. Ορθά το Κακουργιοδικείο έλαβε υπόψη στην επιμέτρηση της ποινής τη μεγάλη συχνότητα διάπραξης εκ μέρους αλλοδαπών αδικημάτων αυτού του τύπου.

20 *Οι εφέσεις απορρίπτονται.*

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

- Kablawi και Άλλοι v Δημοκρατίας (1990) 2 Α.Α.Δ. 494;*
- Malah v Δημοκρατίας, (1990) 2 Α.Α.Δ. 520;*
- Aboujaoude v Δημοκρατίας (1990) 2 Α.Α.Δ. 517;*
- 25 *Habib v Δημοκρατίας (1991) 2 Α.Α.Δ.12;*
- Hijazi v Δημοκρατίας (1991) 2 Α.Α.Δ.99;*
- Sultan v The Republic (1983)2 C.L.R. 121;*
- Khalife v The Police (1987) 2 C.L.R. 161;*
- Landau v Δημοκρατίας (1991) 2 Α.Α.Δ.178;*
- 30 *Chanine v The Republic (1987) 2 C.L.R. 183;*
- Κανάρης και Άλλοι v Της Δημοκρατίας (1990) 2 Α.Α.Δ. 18;*
- Τσίκου v Της Δημοκρατίας (1989) 2 Α.Α.Δ. 305;*
- Braidi v The Republic (1985) 2 C.L.R. 137;*

Attorney - General of the Republic v Mavrokefalos (1966) 2 C.L.R. 93;

Τσουλόφτας v Δημοκρατίας (1990) 2 Α.Α.Δ. 391.

Έφεση εναντίον Ποινής.

Εφέσεις εναντίον της ποινής από τον Antonio Mahjat Mansour και άλλο οι οποίοι βρέθηκαν ένοχοι στις 20 Μαΐου, 1991 από το Κακουργιοδικείο Λάρνακας (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 1688/91) σε δύο κατηγορίες κατοχής ελεγχόμενου φαρμάκου κατά παράβαση των άρθρων 2, 3, 6 (1) (2), 30 και 31, του Περί Ναρκωτικών Φαρμάκων και Ψυχοτρόπων Ουσιών Νόμου, 1977 (Νόμος 29/77) και σε δύο κατηγορίες κατοχής ελεγχόμενου φαρμάκου προς το σκοπό όπως το προμηθεύσουν σε άλλο πρόσωπο κατά παράβαση των άρθρων 2, 3, 6 (1) (3), 30 και 31 του πιο πάνω Νόμου και καταδικάστηκαν από Καλλή, Π.Ε.Δ., Σ. Νικολαΐδη, Α.Ε.Δ. και Α. Πασχαλίδη, Ε.Δ. σε συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 7 ετών και 5 ετών στην 2η και 4η κατηγορία χωρίς να επιβληθεί ποινή στις άλλες δύο κατηγορίες.

Ε. Χειμώνας, για τον εφεσείοντα 1. 20

Ι. Μαυρονικόλας, για τον εφεσείοντα 2.

Α.Μ. Αγγελίδης, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για την εφεσίβλητη.

Α. ΛΟΙΖΟΥ, Πρ. ανέγνωσε την απόφαση του Δικαστήριου. Οι δύο εφεσείοντες είναι Λιβάνιοι. Ο πρώτος είναι άγαμος ηλικίας 21 ετών και ο δεύτερος 46 ετών νυμφευμένος με έξι ανήλικα παιδιά. Και οι δύο έχουν παραδεχθεί ενοχή ενώπιον του Κακουργιοδικείου Λάρνακας στις τέσσερις πιο κάτω κατηγορίες.

(1) Κατοχή ελεγχόμενου φαρμάκου τάξης "Α" του Μέρους 1 του Πρώτου Πίνακα, κατά παράβαση των άρθρων 2, 3, 6(1)(2), 30 και 31 του περί Ναρκωτικών Φαρμάκων και Ψυχοτρόπων Ουσιών Νόμου 29 του 1977 όπως τρο-

ποποιήθηκε με το Νόμο 67 του 1983.

5 (2) Κατοχή ελεγχόμενου φαρμάκου τάξης "Α" του Μέρους 1 του Πρώτου Πίνακα προς το σκοπό όπως προμηθεύσουν τούτο σ' έτερο πρόσωπο, κατά παράβαση των άρθρων 2, 3, 6(1)(3), 30 και 31 του περί Ναρκωτικών Φαρμάκων και Ψυχοτρόπων Ουσιών Νόμου 29 του 1977 όπως τροποποιήθηκε με το Νόμο 67 του 1983.

10 (3) Κατοχή ελεγχόμενου φαρμάκου τάξης "Α" του Μέρους 1 του Πρώτου Πίνακα, κατά παράβαση των άρθρων 2, 3, 6(1)(2), 30 και 31 του περί Ναρκωτικών Φαρμάκων και Ψυχοτρόπων Ουσιών Νόμου 29 του 1977 όπως τροποποιήθηκε με το Νόμο 67 του 1983.

15 (4) Κατοχή ελεγχόμενου φαρμάκου τάξης "Α" του Μέρους 1 του Πρώτου Πίνακα προς το σκοπό όπως προμηθεύσουν τούτο σ' έτερο πρόσωπο, κατά παράβαση των άρθρων 2, 3, 6(1)(3), 30 και 31 του περί Ναρκωτικών Φαρμάκων και Ψυχοτρόπων Ουσιών Νόμου 29 του 1977 όπως τροποποιήθηκε με το Νόμο 67 του 1983.

20 Το ελεγχόμενο φάρμακο, αντικείμενο της πρώτης και δεύτερης κατηγορίας, ήταν 695.20 γραμμάρια σκευάσματος περιέχοντος 56% διαμορφίνη γνωστή ως ηρωΐνη και στην τρίτη και τέταρτη κατηγορία 11.1 γραμμάρια σκευάσματος περιέχοντος 86% κοκαΐνη.

25 Το Κακουργιοδικείο αφού άκουσε τα γεγονότα της υπόθεσης και το τι είχαν να θέσουν ενώπιόν του οι εφεσείοντες και αφού ανέλυσε προσεκτικά τις διάφορες αυθεντίες, τον τρόπο εκτίμησης του κάθε στοιχείου και τη βαρύτητα που θα έπρεπε να δώσει στο καθένα απ' αυτά, επέβαλε και στους δύο εφεσείοντες συντρέχουσες ποινές 30 φυλάκισης επτά ετών στη δεύτερη κατηγορία και πέντε ετών στην τέταρτη κατηγορία. Στην πρώτη και τρίτη κατηγορία δεν επέβαλε ποινή γιατί όπως ανέφερε όλα τα συστατικά στοιχεία των δύο αυτών κατηγοριών περιέχονται στις κατηγορίες για τις οποίες επεβλήθη η ποινή.

Τα γεγονότα της υπόθεσης είναι απλά. Οι δύο εφεσεϊόντες έφθασαν στην Κύπρο στις 22 Ιανουαρίου, 1991, αεροπορικώς. Ζήτησαν άδεια για προσωρινή διαμονή μια και ο προορισμός τους ήταν η Γερμανία. Επειδή ο δεύτερος εφεσεϊών ήταν στον κατάλογο των απαγορευμένων προσώπων τέθηκαν και οι δύο κάτω από παρακολούθηση από το Τμήμα Ναρκωτικών της Αστυνομίας. Στις 21 Ιανουαρίου, 1991, αστυνομικοί εφοδιασμένοι με δικαστικό ένταλμα επισκέφθηκαν το ξενοδοχείο που διέμεναν οι δύο εφεσεϊόντες με σκοπό τη διεξαγωγή έρευνας. Όταν ο δεύτερος εφεσεϊών αντιλήφθηκε ότι επρόκειτο για αστυνομικούς προσπάθησε να κλείσει την πόρτα του δωματίου τους αλλά δεν το κατόρθωσε. Όταν μπήκαν μέσα οι αστυνομικοί πρόσεξαν ένα μπουκάλι με μαρμελάδα πάνω σε ένα τραπέζι. Ο πρώτος εφεσεϊών κρατούσε ένα αυγοειδές αντικείμενο χρώματος μπλε και το έρριξε μέσα στο μπουκάλι. Δίπλα του υπήρχε μια τσάντα μέσα στην οποία η αστυνομία βρήκε 21 παρόμοια αυγοειδή αντικείμενα. Στην συνέχεια, η αστυνομία βρήκε ακόμα οκτώ αυγοειδή αντικείμενα μέσα στο αποχωρητήριο και ένα μέσα στο νιπτήρα. Τα παρέλαβε όλα μαζί με το μπουκάλι της μαρμελάδας. Μετά την έρευνα ο πρώτος εφεσεϊών έδωσε με νοήματα στην αστυνομία να αντιληφθεί ότι είχε καταπιεί 23 αυγοειδή αντικείμενα. Και οι δύο οδηγήθηκαν στο Νοσοκομείο και μετά από ακτινογραφία διαπιστώθηκε ότι υπήρχαν έξι αυγοειδή αντικείμενα μέσα στην κοιλιά του δεύτερου εφεσεϊόντα και 12 στην κοιλιά του πρώτου εφεσεϊόντα. Σε μεταγενέστερο στάδιο απέβαλαν τα αντικείμενα τα οποία παρέλαβε η αστυνομία ως τεκμήρια.

Όλα τα τεκμήρια στάλθηκαν στο Κυβερνητικό Χημείο και διαπιστώθηκε ότι επρόκειτο για τα ελεγχόμενα φάρμακα τα οποία αναφέρονται στις κατηγορίες.

Οι δύο εφεσεϊόντες έδωσαν θεληματικές καταθέσεις στην αστυνομία μέσα στις οποίες αναφέρουν ότι τους δόθηκαν τα ναρκωτικά στο Λίβανο για να τα μεταφέρουν στη Γερμανία έναντι αμοιβής 5,000 Γερμανικών Μάρκων. Παρουσιάστηκε επίσης έκθεση του Γραφείου Ενημερίας και τέθηκαν όλες οι προσωπικές συνθήκες των δύο εφε-

σειόντων ενώπιον του Κακουργιοδικείου.

Αναφορικά με την κατοχή ναρκωτικών και μάλιστα με σκοπό εμπορίας έχει τονιστεί σε σειρά αποφάσεων ότι είναι καθήκον των Δικαστηρίων να πατάξουν αμείλικτα τα εγκλήματα του τύπου αυτού και να επιβάλλουν αυστηρές αποτρεπτικές και για άλλους ποινές με στόχο την εξάλειψη του κοινωνικού ευνού κακού όχι μόνο χάριν της προστασίας των κατοίκων της Κύπρου αλλά και των κατοίκων άλλων χωρών μια και τα εγκλήματα αυτά έχουν διεθνείς προεκτάσεις. Τα Δικαστήρια της Κύπρου, λέχθηκε, πρέπει με τον τρόπο αντιμετώπισής τους να δείξουν ότι συμμετέχουν αποφασιστικά στην εκστρατεία που παγκόσμια διεξάγεται στην καταπολέμηση της μαστίγας των ναρκωτικών και της εμπορίας τους που αποτελεί έγκλημα εναντίον της ανθρωπότητας και να καταστεί σαφές ότι η χώρα αυτή δεν μπορεί να είναι ένας εύκολος διαμετακομιστικός σταθμός (*Khaled Kablawi και Άλλοι v. Της Δημοκρατίας*, (1990) 2 Α.Α.Δ. 494, *Malah v. Δημοκρατίας*, (1990) 2 Α.Α.Δ. 520, και σε άλλες, *Aboujaoude v. Δημοκρατίας*, (1990) 2 Α.Α.Δ. 517, *Habib v. Δημοκρατίας*, (1991) 2 Α.Α.Δ. 12, *Hijazi v. Δημοκρατίας*, (1991) 2 Α.Α.Δ. 99, *Suitan v. The Republic* (1983) 2 C.L.R. 121, και *Khalife v. The Police* (1987) 2 C.L.R. 161.)

Ασφαλώς βέβαια τα Δικαστήρια πρέπει να λαμβάνουν υπόψη τις προσωπικές συνθήκες ενός κατηγορούμενου και τα άλλα στοιχεία που έχουν καθιερωθεί ως ελαφρυντικά στην επιμέτρηση της ποινής. Για το θέμα όμως της βαρύτητας που πρέπει να δοθεί στις προσωπικές περιστάσεις των κατηγορούμενων σε τέτοιες υποθέσεις αναφορά μπορεί να γίνει στις υποθέσεις *Marco v. Δημοκρατίας* (1987) 2 Α.Α.Δ. 188 και *Sultan v. Δημοκρατίας* (1983) 2 Α.Α.Δ. 121 στις οποίες νομολογήθηκε η αρχή ότι σε περιπτώσεις ναρκωτικών παράλο που οι προσωπικές συνθήκες δεν μπορούν να παραγνωρισθούν είναι μόνο περιθωριακοί παράγοντες με πολύ μικρή βαρύτητα. (*Landau v. Δημοκρατίας*, (1991) 2 Α.Α.Δ. σελ. 178. Όσο δε για τον καλό χαρακτήρα ενός κατηγορούμενου και τη βαρύτητα που μπορεί να δοθεί σ' αυτόν πάλιν έχει τονισθεί ότι το στοιχείο αυτό

είναι επίσης πολύ μικρής σημασίας γιατί οι έμποροι ναρκωτικών συνήθως αναζητούν μεταφορές παλού χαρακτήρα και πρόσωπα τα οποία δυνατόν, λόγω φύλου, ηλικίας ή ασθένειας να προκαλούν τη συμπάθεια του Δικαστήριου (Landau πιο πάνω.)

5

Επίσης το θέμα των επιπτώσεων που μπορεί να έχει η ποινή στην οικογένεια ενός μεταφορέα ναρκωτικών εξετάστηκε στην υπόθεση *Chanine v. The Republic* (1987) 2 C.L.R. 183, 187, στην οποία το Ανώτατο Δικαστήριο είπε ότι ανεξάρτητα από τα αισθήματα συμπάθειας τα οποία το δικαστήριο μπορεί να έχει για τη δυσχερή θέση στην οποία θα βρεθεί η οικογένεια ενός κατηγορούμενου, τα αθώα θύματα της δικής του εγκληματικής διαγωγής, το Δικαστήριο δεν μπορούσε να επέμβει στην ποινή. Η θλιβερή αλήθεια, είπε, είναι ότι τα αθώα μέλη της οικογένειας ενός κατηγορούμενου αναπόφευκτα πληρώνουν το τίμημα για τα εγκλήματα που διαπράττονται από εκείνους που κανονικά έπρεπε να ήταν οι υποστηρικτές τους. Ο ευπαίδευτος συνήγορος του πρώτου εφεσείοντα υπέβαλε ότι θα μπορούσε να είχε γίνει κάποια διαφοροποίηση ενόψει του γεγονότος ότι υπάρχει διαφορά ηλικίας, διαφορά στην έκταση της συμμετοχής του στο αδίκημα, ότι με την ομολογία του βοήθησε την αστυνομία όπως επίσης και στην κατάσταση της υγείας του που προέρχεται από τραυματισμό στο κρανίο από πτώση το 1983.

10

15

20

25

Δε νομίζουμε ότι τα γεγονότα της υπόθεσης δικαιολογούν διαφοροποίηση μεταξύ των δύο κατηγορούμενων είτε λόγω ηλικίας είτε άλλων προσωπικών και οικογενειακών περιστάσεων. Αναμφίβολα, και οι δύο ευθύνονται το ίδιο για τη διάπραξη των σοβαρών αυτών αδικημάτων και στις περιπτώσεις που κατηγορούμενοι εμφανίζονται ν' αποτελούν κίνδυνο για την κοινωνία όπως επίσης και στις περιπτώσεις διάπραξης σοβαρών αδικημάτων, τα περιθώρια για εξατομίκευση της ποινής είναι πολύ μικρά γιατί μια τέτοια εξατομίκευση δεν πρέπει να οδηγεί σε εξουδετέρωση της αποτελεσματικότητας του Νόμου (*Κανάρης και Άλλοι v. Της Δημοκρατίας*, (1990) 2 Α.Α.Δ. 18, και *Τσίκου v. Της Δημοκρατίας*, (1989) 2 Α.Α.Δ. 305. Ως

30

35

5 προς δε τη βαρύτητα που πρέπει να δοθεί στην ομολογία των κατηγορούμενων ασφαλώς δεν μπορεί να παραβλεφθεί το γεγονός ότι συνελήφθησαν επ' αυτοφώρω και επομένως πολύ λίγη βαρύτητα μπορεί να έχει το γεγονός της ομολογίας τους (*Braidī v. The Republic* (1985) 2 C.L.R. 137 στη σελ. 140. Εν πάση περιπτώσει, στην περίπτωση αυτή τα γεγονότα δεν δικαιολογούσαν οποιαδήποτε διαφοροποίηση.

10 Από μέρους του δεύτερου εφeseίοντα μας ζητήθηκε από το δικηγόρο του να εξετάσουμε τη δυνατότητα μείωσης της ποινής του ενόψει των προσωπικών και οικογενειακών του περιστάσεων. Έχουμε ήδη αναφερθεί στο θέμα αυτό και το πώς το έχει αντιμετωπίσει η Νομολογία μας και δεν υπάρχουν περιθώρια περαιτέρω επιείκειας.

15 Τέλος, ορθά το Κακουργιοδικείο έλαβε υπόψη στην επιμέτρηση της ποινής τη μεγάλη συχνότητα με την οποία διαπράττονται αυτού του τύπου τα αδικήματα από αλλοδαπούς. Για το ζήτημα τούτο της συχνότητας ένα δικαστήριο μπορεί να λάβει δικαστική γνώση έχοντας υπόψη τον αριθμό των υποθέσεων που παρουσιάζονται για εκδίκαση ενώπιόν του (*Attorney-General of the Republic v. Mavrokefalos* (1966) 2 C.L.R. 93), όπως και έπραξε λέγοντας:-

25 "Παρατηρούμε, συναφώς, ότι στην παρούσα σύνοδο του Κακουργιοδικείου βρίσκονται μπροστά μας για εκδίκαση 10 παρόμοιες υποθέσεις στις οποίες κατηγορούνται 17 άτομα από τα οποία τα 15 είναι αλλοδαποί. Προβάλλει, επομένως, επιτακτική η ανάγκη για την επιβολή αποτρεπτικής ποινής γιατί τέτοια ποινή μπορεί και πρέπει να επιβάλλεται για αδικήματα που παρουσιάζουν έξαρση και συχνότητα όπως - ευρίσκουμε -

30 είναι η περίπτωση στην κρινόμενη υπόθεση (Βλ. *Τσουλόφτας v. Δημοκρατίας* Ποινική Έφεση 5331/30.7.90).

35 Έχοντας υπόψη τη σοβαρότητα του αδικήματος, τον καλά οργανωμένο τρόπο και το σύστημα μεταφοράς των ναρκωτικών, το είδος των ναρκωτικών που ανάγεται στην

κατηγορία των σκληρών, τα ολέθρια αποτελέσματα τα οποία η εμπορία ναρκωτικών έχει στην κοινωνία, όπως επίσης και το γεγονός ότι η ανωτάτη ποινή που προβλέπεται από το Νόμο είναι δεκατέσσερα χρόνια φυλάκιση, πράγμα που δείχνει τη σοβαρότητα που ο Νομοθέτης αποδίδει στα εγκλήματα του είδους αυτού, βρίσκουμε ότι δεν υπάρχουν στην έφεση αυτή λόγοι για να κρίνουμε ότι οι επιβληθείσες ποινές ήταν έκδηλα υπερβολικές ή ότι δεν λήφθηκαν υπόψη γεγονότα που έπρεπε να είχαν ληφθεί ή το αντίθετο, ή ότι οι ποινές που επιβλήθηκαν ήταν νομικά εσφαλμένες. 5 10

Για όλους τους πιο πάνω λόγους οι εφέσεις απορρίπτονται.

Εφέσεις απορρίπτονται.